naar det er en af deres Kreds, der hædres for sin Virksomhed i Fredens Tjeneste.

Det er jo i det hele karakteristisk for *Frederik Bajer,* at skønt han har delt sin Virksomhed mellem flere Interesser, — foruden Freds- og Kvindesagen skal blot nævnes hans varme Kærlighed til Skandinavismen — saa har da alle været baaret af de samme Idéer. Det er Fremtidsidéalerne, han har kæmpet for, og han har kæmpet som en Idéens Ridder. Aldrig har han søgt sit eget, aldrig har han brugt Idéerne til at skaffe sig selv frem, altid har han sat Sagen over sin egen Person.

Denne »gammeldags« Ridderlighed, forenet med Sans for Fremtidens Idéaler, er i og for sig nok til at gøre Fr. Bajer til en sjælden sympatetisk Personlighed i Kvindernes Øjne. Men hertil kommer et andet. Vi véd alle, at Fr. Bajer ved sin Side har en Kvinde, der ikke blot i en sjælden Grad repræsenterer det gamle Idéal: Hustruen som sin Mands Medhjælp, men som har forstaaet paa den skønneste Maade at forene dette med den ny Tids Syn paa Kvinden, som den, der ikke begrænser sin Interesse til Hjemmets snævre Kreds, men har Øje for alt stort og godt i Verden, inspirerer og støtter Manden i hans Virksomhed derfor.

Naar der da fra Dansk Kvindesamfund lyder en Lykønskning saa varm og oprigtig som næppe fra nogen anden Kreds, da rettes den ikke alene til Fr. Bajer, men til:

Frederik Bajer og hans Hustru.

En handske.

Professor *Emil Poulsen* og Frue har for nylig ved sin ypperlige oplæsning af »En handske« i ti af »Dansk kvindesamfund«s kredse gjort dette digterværk levende for sine talrige tilhørere. Og professoren og frue vil nu d. 7de januar sætte kronen på værket ved at læse det højt i Kbhvn.*) Man kan ikke takke dem varmt nok herfor, når man tager i betragtning, at vor nationalscene, som har spillet så mange mindre gode stykker, har haft råd til at kaste vrag på dette lille dramatiske mesterværk, fint og skarpt i sin karaktertegning, dybt, rent og dog forstående i det synspunkt, det fremfører.

Jeg vil gerne med et par ord opfordre særlig ungdommen til at møde talrig ved denne oplæsning — jeg kan spå den en stor kunstnerisk nydelse. Min særlige grund til at opfordre den til at give møde er dog den, at »En handske« er et indlæg i den standende forhandling om forholdet mellem mand og kvinde, som enhver har godt af at låne øre. Når jeg nærmere vil forklare dette, tror jeg, at det lykkes bedst ved at hidsætte noget af en tale, jeg holdt til Bjørnstjerne Bjørnson, da han 1906 gjorde dansk kvindesamfund den ære at tale ved vort årsmøde i Horsens og bagefter være vor gæst. Talen lød således:

— — — »Jeg regner det for mit livs store lykke, at min ungdom faldt på en tid, da Bjørnson og Ibsen sendte sine mægtige digterværker ud og fyldte ungdommen med sine rene, dybe følelser og tanker. Og jeg vil takke Dem, Bjørnstjerne Bjørnson, fordi der bagved digterværkerne stod et menneske, et menneske med en så ubetvingelig idealitet, at De ingensinde har frygtet for at sige Deres mening, om den end aldrig så meget gik imod strømmen, både bagstrævets og fortroppens strøm.

Der er dog et af Deres digterværker, jeg særlig trænger til at takke Dem for, og det er »En handske«.

Hvor er det muligt, at en mand kan, med såmegen menneskekundskab og finfølelse, forstå, hvad der foregår i den unge ufordærvede kvinde, der med hele sit varme hjærte knytter sig til den mand, hun elsker, og så får den sorg og skuf-

*) Se Meddelelsen herom under Københavns Kredsen.